

ಕಲ್ಪನೆ ಎಂದೇ ಭಾವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾವ್ಯದು ದ್ವಿಕ್ಷಾ ಒಳಕೆಗೊಳ್ಳುವ ಅರ್ಥಾಂತರನ್ನಾಗಳು ಕರಿಯ ಅಗಧವಾದ ಲೋಕಾನುಭವವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಡುತ್ತವೆ. ಪ್ರಯಾನಪ್ರಯಾಗಿ ಪ್ರಯೋಗಗೊಂಡಿರುವ ಅವಗಳು ಪದ್ಯದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕಾವ್ಯದ್ವಾನಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿವೆ. ಈ ಉತ್ಕಾಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿ:

ಕಾವರೆ ಕಣೆಗೊಂಡರ್
ಆತ್ಮಸತ್ಯಗುಣಹಾನಿಯೇ ಸೂಚಿಸದೆ ವಿನಾಶಮಂ
ಮುನ್ನೀರ್ ಬೀನ್ನೀರನೆ ಬೀರಸಲಜ್ಞ ತಣ್ಣೀರೋಳವೆ
ದೋಷಮೇ ದುರ್ಬಲಮಾಗಿರುವೆ
ಲಲಾಟದೊಳ್ಳಿ ವಿಧಿಯು ಬರಿದ ಲಿಪಿ ಜಲಲಿಪಿಯಿ
ಗುಣಹಿನನ ಸಿರಿಯಂದು ಗುಣಗಳ ಬಡತನಮೇ ನಾಡೆಯುಂ ಲೇಸಲೆ

ಇತಕಹ ಹಲವಾರು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ದ್ವಾನಿಯನ್ನು ನಿಗೂಢವಾಗಿ ಇಡದೆ ನೇರವಾಗಿ ನಿರೂಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇವು ಪುರಾಣೋಕ್ತ ಸಾಲುಗಳಲ್ಲ; ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿರುವ ಲೋಕೋತ್ಸ್ಕಿಗಳು. ಕಾವ್ಯ ಬಂಧದ ಜೊತೆಗೆ ಅರ್ಥ ಸ್ವರ್ವತೆಯನ್ನು ಸಿದ್ದಾಂತಿಕೆಗಳಾದು ಬಂದ ಕವಿ ನಾಗಚಂದ್ರ.

‘ರಾಮಚಂದ್ರಚರಿತ ಪುರಾಣ’ ಜೈನಕಥನ; ಪುನರ್ಲೋಧಿಸಿದ ರಾಮ ಕಾವ್ಯ. ಅಂದರೆ, ಕಥೆಯೆಡುದಾದರೂ, ಅದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಹೊಸದು. ಬಂದು ಕಾವ್ಯ ಪರಂಪರೆ ಮುಂದುವರೆಯಬೇಕು ಎನಿಸಿದಾಗ, ಅದರಲ್ಲಿನ ಹೋಸ ಅರ್ಥಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶ ದೊರೆಯಬೇಕಿಂದಾಗ ಕಥೆಯು ಗಾತ್ರ ಅಥವಾ ವಿನಾಯಸವನ್ನು ಬದಲಿಸುವುದು. ‘ಪಿರಿದನಿಸಿದ ರಾಮಕಥೆಯಂ ಕಿರಿದಾಗಿರೆ ದೇಸಿ ಮಾರ್ಗಮಂಬೆರದರೆಳಂ ರಸಂ ಬಡೆದು ಪಂಡಿತಮಂಡಳಿ ಮಚ್ಚಿ ನೇಪ್ರಾಚ್ಯತ್ವರಲ್’ ಎಂದು ನಾಗಚಂದ್ರ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಆತನಿಗೆ ಎಮಲಸೂರಿಯ ‘ಪಲಮಚಿರಯ’ ಮತ್ತು ರವಿಷೇಣನ ‘ಪದ್ಮಪೂರಾಣ’ ಆಕರಣ. ಇವರದು ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಪ್ರಾಕೃತ ಹಾಗೂ ಸಂಸ್ಕಾರ ಕಾವ್ಯಗಳು. ಯಾವುದೇ ಧರ್ಮ ತನ್ತ್ರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೊಂದನ್ನು ಕಟ್ಟಿಬೇಕುಸುವಲ್ಲಿ ಸ್ವತಂತ್ರ ಕತೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲವೇ, ಧರ್ಮ ಸಮಸ್ಯೆತವಾದ ಕತೆಯೊಂದನ್ನು ತನ್ತ್ರ ಧರ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಗೆನುಗೂಣವಾಗಿ ರೂಪಾಂತರಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ನಾಗಚಂದ್ರ ಹೇಳಿದಿರುವ ರಾಮಾಯಣದ ಕಥೆಗೆ ಭಿನ್ನವಾದ ಅರ್ಥಪರಂಪರೆಯೊಂದು ಒದಗಿದೆ; ಬದಲಾವಣ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಪಂಪನಿಂದ ಆಗಮಿಕ – ಲೌಕಿಕ ಎಂಬ ಏರಡು ಕಾವ್ಯ ಪರಂಪರೆಗಳು ಆರಂಭಗೊಂಡು, ತೀರ್ಥಾಂಕರ ಪುರಾಣಗಳು ಮತ್ತು ಮಹಾಭಾರತದ ಕತೆ ಪ್ರಾಚೀನ ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯ ರಚನೆಗೆ ಗ್ರಾಸವನ್ನು ಒದಗಿಸಿತು. ಆ ಮಾದರಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದ ನಾಗಚಂದ್ರ ‘ಮಲ್ಲಿನಾಥ ಪುರಾಣ’ವನ್ನು ಬರೆದ. ಆದರೆ, ಲೌಕಿಕ ಕಥನವಾದ ಮಹಾಭಾರತದ ಕದೆ ಆತ ಒಲವು ತೋರಲಿಲ್ಲ; ರಾಮಾಯಣಕ್ಕೆ ಮಾರು ಹೋದ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿಯ ಧಾರ್ಮಿಕತೆ, ಜೊತೆಗೆ, ಆ ಕಾಲಕ್ಷಾಗಲೆ ಮತ್ತಿರು ಕಲಹಗಳು ಆರಂಭಗೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ, ತೀವ್ರವಾದ ಧರ್ಮನಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ಪ್ರಚುರಪಡಿಸುವ ಅಗತ್ಯ ಒದಗಿಬಂದಂತೆ ಕಾಣಿತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ, ಕವಿಗೆ ಧರ್ಮ ಸಂರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತಿಘನತೆಗಳು ಮುಖ್ಯವೆನಿಸಿದವು. ಕಾವ್ಯ ‘ರಾಗದ್ವೇಷ ನಿಬಂಧಪಷ್ಟ ಕೃತಿ’ ಆಗಬಾರದು, ಹಾಗಾದರೆ ಅದು ‘ಬಿತ್ತಿಬೆಂದಂತಕ್ಕುಂ ವಿಷೋದ್ಯಾನಮಂ’ ಎಂಬುದು ಅವನ ಕಾವ್ಯತತ್ತ್ವ. ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮದ ವಿಚಾರ ಪ್ರಸ್ತಾಪಗೊಂಡ